

Sygn. akt IV CSK 161/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. H. B.
przeciwko E. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2013 r, wydanego w sprawie o zapłatę, powód K. H. B. uzasadnił w następujący sposób:

„Skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania z uwagi na fakt, że w sprawie zachodzi potrzeba zajęcia stanowiska odnośnie do istotnego zagadnienia prawnego wynikającego z tego, że Sąd z wyraźną obrazą art. 65 i art. 353¹ k.c. pominął wiążącą strony umowę z dnia 4 sierpnia 2000 r. a także częściowo aneks do tej umowy z dnia 2 listopada 2000 r. mimo że obie umowy tworzą logiczną i uzupełniającą się całość, a nadto w pełni uzasadniają zasadność powództwa. Skoro powództwo oparte było na ustaleniach wynikających z umowy stron - która określa w sposób procentowy wysokość nakładów, skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna i jako taka zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wykazanie, że w sprawie występuje przesłanka, o której mowa art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Skarżący nie wskazał zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które wymagałoby rozstrzygnięcia, oraz wymaganej argumentacji prawnej mającej przekonać o jego wystąpieniu. Całość uzasadnienia wniosku w odniesieniu do tej przesłanki ogranicza się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi.

Skarżący nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a zatem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W skardze brak argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki sprowadza się do odwołania się do treści umowy mającej łączyć strony procesu, przy czym skarżący nie wskazał nawet przepisów prawa, których naruszenie miałyby mieć oczywisty charakter.

Wobec braku przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]